



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobců: **a) X**
 bytem X
 b) X
 bytem X
 oba zastoupeni advokátem JUDr. Janem Vavruškou
 sídlem Rumjancevova 696/3, Liberec 1

proti

žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**
 sídlem U Jezů 642/2a, Liberec 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 1. 2023, č. j. KÚLK 4367/2023-OSŘ

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 20. 1. 2023, č. j. KÚLK 4367/2023-OSŘ, se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit každému z žalobců na náhradu řízení částku 9 728 Kč, k rukám JUDr. Jana Vavrušky, advokáta, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

1. Žalobci se společnou žalobou domáhají zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo změněno rozhodnutí Magistrátu města Jablonec nad Nisou, odbor stavební a životního prostředí, stavební úřad (dále jen „stavební úřad“), ze dne 5. 5. 2021, č. j. 36374/2021, tak že žádost žalobců o vydání společného povolení pro stavbu garáže na p. p. č. XA v k. ú. Bedřichov u Jablonce nad Nisou, obec Bedřichov se zamítá.
2. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že poté co zdejší krajský soud jeho předchozí rozhodnutí ze dne 11. 1. 2022 zrušil rozsudkem ze dne 26. 9. 2022, č. j. 59 A 20/2022- 73, znovu požádal Krajský úřad Libereckého kraje, odbor územního plánování a stavebního úřadu, oddělení územního plánování (dále jen „nadřízený orgán územního plánování“) o opětovné potvrzení nebo změnu závazného stanoviska Magistrátu města Jablonec nad Nisou, odbor územního a hospodářského rozvoje, oddělení územního plánování (dále jen „orgán územního plánování“) ze dne 9. 12. 2020, č. j. 82812/2020. Závazným stanoviskem nadřízeného orgánu územního plánování ze dne 14. 11. 2022, č. j. KÚLK 83173/2022-OÚP, bylo opětovně změněno závazné stanovisko orgánu územního plánování ze dne 9. 12. 2020 na nesouhlasné z hlediska předpisů o územním plánování. Nadřízený orgán územního plánování dovodil, že stavební záměr garáže je z hlediska uplatňování cílů a úkolů územního plánování nepřipustný poté, co přezkoumal stavební záměr z hlediska jeho souladu s Územním plánem obce Bedřichov (dále jen „ÚP Bedřichov“). Dále uvedl, že stavební záměr garáže se má nacházet na návrhové zastavitelné ploše Z37, která je zařazená do kategorie BV – plochy smíšené obytné – venkovské, pozemek p. č. XA, na který záměr zasahuje přípojkou elektrické energie, je také veden jako stabilizovaná plocha kategorie BV – plochy smíšené obytné – venkovské. Hlavním (přípustným) využitím, mimo pozemky pro stavby bydlení v rodinných domech, pozemky pro stavby pro rodinnou rekreaci a pozemky pro stavby pro ubytovací zařízení, je základní vybavenost území, jak je specifikovaná v Tabulce 1 na str. 37. ÚP Bedřichov. V odůvodnění v kapitole C.3.2 na str. 40 byla plocha Z37 vymezena pouze pro garáž bez možnosti umístění rodinného domu. Nadřízený dotčený orgán územního plánování vycházel z účelu navrhované stavby. Konstatoval, že na pozemku lze umístit pouze objekt garáže, pouze s účelem využití objektu k odstavování – parkování vozidla v garáži a nic víc. Nadřízený orgán územního plánování vyšel z prostého jazykového výkladu, podle něhož je garáž stavbou, kde převážnou většinu podlahové plochy tvoří prostor pro parkování jednoho osobního vozidla s tím, že garáž určená pro parkování dvou osobních vozidel má zavedený termín dvougaráž, pro více vozidel např. hromadná garáž, parkovací dům. Obecně představě garáže, není-li nějak blíže definována, odpovídá jednopodlažní nepodsklepený objekt s plochou střechou, jehož rozměry výrazně nepřesahují rozměry osobního vozidla. Navrhovaná stavba se sedlovou střechou, ze 40 % prosklenou severovýchodní fasádou, vytápěná kamny na tuhá paliva, s komínem, připomíná spíše rekreační chatku a je vybavená netypickými prvky pro stavbu garáže, jak je obecně vnímána. Takovými prvky je sklep pro uskladnění nářadí a půda pro uskladnění zemědělských produktů. Přestože žádný z prvků není pro stavbu garáže právním předpisem výslovně zakázán, ve svém souhrnu činí navrhovanou stavbu natolik odlišnou od typické stavby garáže, že lze dovodit, že se o stavbu garáže nejedná. Nadřízený orgán územního plánování uzavřel, že v ploše Z37 je připouštěno pouze funkční využití pro stavbu garáže, tedy stavbu bez možnosti jakéhokoliv jiného funkčního využití v rámci

stavby garáže. Vytvoření prostoru suterénu se promítá i do tvaru objektu, který neodpovídá typickým doplňkovým stavbám např. poměrem stran (v území typický poměr 1:2, záměr 1:2,6) či atypickým „obloukovitým“ tvarem suterénu a průhlednou stěnou v 1. NP na severovýchodní straně s laťkovým roštem, takové pojetí záměru negativně zasahuje do daného území. Následně se nadřízený orgán územního plánování ztotožnil s hodnocením orgánu územního plánování, pokud jde o velikost stavebního pozemku, a rovněž se ztotožnil se závěrem, že stavební záměr je v souladu s dalšími podmínkami prostorového uspořádání, když orgán územního plánování vycházel při výpočtu koeficientu zastavění a výšky z definic stanových v ÚP Bedřichov a údajů z projektové dokumentace. Dále byla hodnocena přípustnost stavebního záměru z hlediska souladu s cíli a úkoly územního plánování. Nadřízený orgán územního plánování konstatoval, že vzhledem k tomu, že stavební záměr je v rozporu s ÚP Bedřichov, nemůže být v souladu s cíli a úkoly územního plánování.

3. Dále žalovaný konstatoval, že v odvolacím řízení zařadil do spisu nesouhlasné závazné stanovisko k záměru z hlediska předpisů o ochraně přírody a krajiny vydané Agenturou ochrany a přírody ČR, oddělení Správa chráněné krajinné oblasti Jizerské hory (dále jen „AOPK“) dne 8. 12. 2021, č. j. SR/0930/Li/2018-24. S ohledem na míru a typ nestandardních prvků navržené stavby s podmínkami výstavby na území CHKO Jizerské hory a podmínkami pro zajištění ochrany krajinného rázu dotčeného místa a s ohledem na posouzení předchozího záměru Ministerstvem životního prostředí jako záměru nepřijatelného konstatovala AOPK, že ve věci nelze vydat ke stavebnímu záměru souhlas dle § 44 a § 12 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny.
4. Vzhledem k nesouhlasným závazným stanoviskům na úseku územního plánování a ochrany přírody a krajiny žalovaný s odkazem na § 149 odst. 6 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, prvostupňové rozhodnutí o vydání společného povolení na stavební záměr garáže změnil podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu a vyslovil, že žádost o vydání společného povolení na stavební záměr garáže se zamítá.

II. Žaloba

5. V úvodu žaloby žalobci zmínili, že chyby v procesním postupu žalovaného v předchozím odvolacím řízení, kdy žalovaný nevycházel z nového nesouhlasného stanoviska AOPK ze dne 8. 12. 2021, způsobily průtah záležitosti o cca 1 rok, neboť správní soud nemohl v předchozím řízení vypořádat námitky žalobců proti tomuto novému stanovisku AOPK. S odkazem na § 82 odst. 4 správního řádu a princip koncentrace řízení žalobci namítali, že není možné připustit, aby správní orgán při opakovaném rozhodnutí ve věci, kdy mu byla věc vrácena nadřízeným orgánem, resp. správním soudem, mohl k projednání využít nový podklad, který měl k dispozici při vydání předchozího rozhodnutí.
6. V dalším žalobním bodu žalobci uplatnili námitky vůči stanovisku nadřízeného orgánu územního plánování ze dne 14. 11. 2022. To je podle žalobců nezákonné, neboť nerespektuje právní názory vyslovené krajským soudem v rozsudku ze dne 26. 9. 2022, č. j. 59 A 20/2022-73. Nové stanovisko nadřízeného orgánu územního plánování setrvává na své původní argumentaci, která je postavena na úvaze, že posuzovaná stavba není garáží, přestože se v bodu 28. označeného rozsudku krajský soud s hodnocením stavby jako nikoliv garáže neztotožnil. Žalobci uvedli, že v měřítku územního plánování je nepřipustné regulovat jednotlivé stavby. V průběhu projednání ÚP Bedřichov mohl být účel předmětné zastavitelné plochy Z37 rámcově projednán, výsledkem čehož byla

jeho plošná redukce na 367 m² oproti stanovené minimální velikosti pozemku v předmětném typu ploch BV 1600 m², čímž bylo dosaženo hlavního sledovaného účelu, tedy znemožnění umístění rodinného domu, penzionu, či chalupy, a docíleno pouze umístění doplňkové hospodářské stavby. Není náhodou, že kromě plošné redukce se do závazné části ÚP Bedřichov nedostaly žádné další podmínky usměrňující předpokládaný typ stavby, taková regulace by překračovala podrobnost územního plánu dle § 43 odst. 3 zákona č. 183/2006 sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon). V rámci zpracování ÚP Bedřichov pak nebylo nikterak upřesněno, zda se bude jednat o přízemní garáž s rovnou střechou, garáž s podkrovím pro uskladnění sena či garáž, která kvůli specifické terénní konfiguraci využije základy i pro umístění sklepa. Účel plochy Z37 projednaný v rámci pořízení ÚP Bedřichov by měl sloužit jako rámcové východisko, v rámci posouzení konkrétního projektu v navazujícím správním řízení je třeba zohlednit konkrétní okolnosti. V daném případě ve vztahu ke sklepu zejména terénní konfiguraci, umístění plochy vůči obslužné komunikaci a z toho vyplývající architektonické řešení. Ve vztahu k podkroví pak vazbu dané stavby na okolní pozemky a zájem na využití charakteristické sedlové střechy. Nyní nově formulované východisko, že obecné představě garáže, není-li nijak blíže definována, odpovídá jednopodlažní nepodsklepený objekt s plochou střechou, je neudržitelné. Plochá střecha je ten architektonický prvek, který nezapadá do urbanistického charakteru sídel v Jizerských horách a ze strany příslušného orgánu ochrany přírody a krajiny by byla pravděpodobně okamžitě odmítnuta. S argumentací nadřízeného orgánu územního plánování se správní soud v označeném rozsudku neztotožnil, opakování argumentace pouze dokládá, že nadřízený orgán územního plánování nerespektoval právní názor soudu. Pokud se nadřízený orgán územního plánování pokusil o argumentaci zpochybňující funkci stavby z důvodu, že se negativně promítá do tvaru objektu, který neodpovídá doplňkovým stavbám v okolí, jde o chybu, když je tvrzeno, že suterén má větší rozměry než nadzemní část objektu a suterén má obloukovitý tvar. Z uvedeného vyplývá, že nadřízený orgán územního plánování zjevně pracoval s již neaktuální podobou projektové dokumentace, neboť v projektové dokumentaci předložené z března 2020 je suterén oproti dříve projednávanému záměru redukován na půdorys odpovídající půdorysu nadzemnímu podlaží. Pokud nadřízený orgán územního plánování tvrdil, že předmětná stavba tvarem neodpovídá typickým doplňkovým stavbám v daném území, je úvaha nepřezkoumatelná, neboť charakteristika takových typických doplňkových staveb nebyla popsána, zmíněné územní nebylo nijak přesněji definováno. Absurdita argumentace je završena poukazem na garáž umístěnou na pozemku s p. p. č. 455 jako vhodný příklad, přitom jde o normalizační stavbu příměstského charakteru, která svým architektonickým ztvárněním porušuje většinu pravidel pro výstavbu v CHKO Jizerské hory, ať už jde o plastová vrata, typ zastřešení vzhledem k velikosti, popřípadě zděnou omítku.

7. Pokud jde o nesouhlasné stanovisko AOPK ze dne 8. 12. 2021 a závazné stanovisko Ministerstva životního prostředí ze dne 21. 9. 2022, které jeho vydání předcházelo, zpochybnili žalobci kompetenci obou orgánů ochrany přírody a krajiny k posuzování vlivu dané stavby na krajinný ráz. Dle § 12 odst. 4 zákona o ochraně přírody a krajiny platí, že se krajinný ráz neposuzuje v zastavěném území a v zastavitelných plochách, pro které je územním plánem nebo regulačním plánem stanoveno plošné a prostorové uspořádání a podmínky ochrany krajinného rázu dohodnuté s orgánem ochrany přírody. AOPK v novém stanovisku přitom na str. 2 a 4 konstatuje, že nedílnou součástí návrhu je soulad s podmínkami prostorového uspořádání pro příslušnou plochu v platném ÚP

Bedřichov, které jsou zároveň základními podmínkami ochrany krajinného rázu dohodnutými s AOPK. V daném případě tedy byly podmínky pro ochranu krajinného rázu v rámci zastavěného území a zastavitelných ploch dohodnuty s orgánem ochrany přírody a krajiny v rámci pořízení územního plánu. Jako důkaz žalobci označili kapitolu F. závazné části ÚP Bedřichov, která obsahuje detailní podmínky prostorového uspořádání zástavby, a kapitolu B.2 odůvodnění územního plánu, ve které je popsán proces dojednávání stanoviska Správy CHKO Jizerské hory jako příslušného orgánu ochrany přírody a krajiny. Dle § 12 odst. 4 zákona o ochraně přírody a krajiny tedy není posuzování vlivu stavby na krajinný ráz ze strany orgánu ochrany a přírody a krajiny v navazujících správních řízeních přípustné, žalobci v tomto směru odkázali zejména na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 5. 10. 2017, č. j. 7 As 303/2016-42. Není tedy jasné, na základě jakého zákonného zmocnění provedly orgány ochrany přírody a krajiny věcné posouzení architektonického ztvárnění předmětné stavby garáže. Jak stanovisko Ministerstva životního prostředí, tak stanovisko AOPK odkazují na § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, aplikace tohoto ustanovení je v daném případě ale vyloučena. Tato zásadní procesní chyba představuje důvod pro zrušení rozhodnutí.

8. Pro případ, že by nebyl akceptován názor na absenci kompetence orgánu na ochranu přírody a krajiny, rozvedli žalobci věcné námitky vůči obsahu stanovisek Ministerstva životního prostředí a AOPK. Pokud se stanovisko AOPK opíralo o dokument Preventivní hodnocení krajinného rázu CHKO Jizerské hory (Brychtová 2008), jde o zásady obecné, které by měly být aplikovány na koncepční úrovni, přičemž jejich aplikace při posouzení jednotlivé stavby může být necílená, tedy vykazující prvky svévole. Veškeré správní úvahy AOPK se v zásadě týkaly pouze otázky, zda je stavba garáže dostatečně tradiční a respektuje kontext území. Ve stanovisku přitom nebylo definováno, co konkrétně je v daném území a tradiční a co tedy určuje relevantní kontext. Naopak AOPK konstatovala, že v lokalitě se nenachází přísně jednotný ráz doplňkových hospodářských staveb. Na otázku, které konkrétní stavby jsou v území ty tradiční a kvalitní, vůči kterým se mají nové stavby porovnávat, se v žádném ze stanovisek neobjevila odpověď, a to ani v podobě základních parametrů takto vhodných staveb. Žalobci oproti tomu dokládali, že navržená stavba parafrázuje jednu z tradičních doplňkových hospodářských staveb v území Jizerských hor, konkrétně mačkární (drikety). Na podporu této úvahy si obstarali i posouzení Národního památkového ústavu (dále jen „NPU“) ze dne 18. 3. 2020, č. j. NPU-353/26308/2020, v němž bylo mj. konstatováno, že navržené řešení a půdorys respektuje měřítko, strukturu i charakteristickou formu Bedřichova a usiluje o citlivé začlenění do existujícího kontextu obce; že novostavba se přirozeně začleňuje do historického prostředí, čemuž přispívá vhodně zvolený podélný půdorys charakteristický pro zdejší zástavbu i zvolené architektonické řešení vycházející z podoby stodoly či spíše mačkární skla, tedy doplňkových objektů typických pro Jizerské hory; přičemž u obou staveb je patrné nadsazení podkroví nad stropem přízemí, což představuje místně obvyklé řešení u tohoto typu doplňkových staveb. Žalobci dále odkázali na údaje uvedené projektantem v Souhrnné technické zprávě, kapitole B.1., a AOPK vytýkali, že namísto odborné diskuze vůči těmto argumentům bylo pouze obecně zpochybňováno, zda je posuzovaný záměr dostatečně tradiční. AOPK přitom v předchozím stanovisku konstatovala, že stavba dostatečně tradiční je, ovšem na základě stanoviska Ministerstva životního prostředí, které však neobsahovalo konkrétní věcné závěry, dospěla k odlišnému posouzení. Současně žalobci poukázali na rozdílnou správní praxi orgánů ochrany přírody a krajiny, poukázali

na několik nových staveb, z nichž lze jen těžko odvodit nějaké jasné sjednocující prvky. Jako důkazy žalobci označili fotografie stavby s plochou střechou na pozemku p. č. XB, zemědělské stavby na pozemku p. č. X, garáže na pozemku p. č. X, domu s garáží a vydlážděnou plochou v sousedství na pozemku 1 z odvolatelů p. č. X a garáže naproti na pozemku p. č. XC. Odborná východiska orgánů ochrany a přírody byla podle žalobců nedostatečná, kvůli absenci své odbornosti nemohou posuzovat architektonické řešení staveb. Jejich kompetence v rámci ochrany krajinného rázu končí v rámci stanovení plošné a prostorové regulace obsažené v územně plánovací dokumentaci, posouzení architektonických a urbanistických otázek je v kompetenci příslušných orgánů územního plánování.

9. Pokud jde o bližší hodnocení stavby v závazném stanovisku AOPK, ve vztahu k měřítku a hmotě žalobci namítali, že AOPK ji označila za naddimenzovanou, nevycházela ale ze zmapovaného tvarosloví tradičních hospodářských staveb, ale měřítkem byla velikost osobního automobilu. Žalobci odkázali na údaje v kapitole B. 2. 2 Souhrnné technické zprávy, v níž byl vysvětlen účel stavby. Přípustnost zvoleného měřítka stavby z hlediska toho, jak zapadá do tradiční architektury Jizerských hor, žalobci dokládali i vyjádřením NPÚ. Žalobci dále brojili proti závěru, že suterén svými rozměry a provedením není v souladu s podmínkami výstavby doplňkových staveb na území CHKO Jizerské hory. Nebylo upřesněno, o jaké podmínky se jedná a kde jsou zakotveny. Jestliže AOPK konstatovala, že suterén je objemnější než nadzemní stavba, nelze to z matematického pohledu obhájit. Suterén má půdorys stejný, je dán terénem, kdy garáž je umístěna u obslužné komunikace. Zvoleno bylo nejcitlivější možné řešení, tedy podélná orientace stavby k ulici a obloukový nájezd. Bylo by možné zvolit razantní terénní úpravy, ovšem i nově navezená zemina by musela být zpevněna opěrnou zdí. Takové řešení by působilo že pohledu zespoda mohutněji, není zřejmé, jaké výhody by takové řešení z hlediska vlivu stavby na krajinný ráz mělo. Typický poměr doplňkových staveb 1:2,6 nebyl podpořen žádným analytickým podkladem. Stavba je protáhlejší právě z důvodu konfigurace v terénu, štíhlost stavby vede k tomu, že není třeba provádět razantní terénní úpravy na prudce klesajícím terénu. Vážení těchto hledisek nebylo ve stanovisku provedeno. Žalobci rovněž vysvětlili nadezdívku pod podkrovím o výšce 0,67 m a opět odkázali na posouzení NPÚ. Tímto podkladem a argumentací v něm obsaženou se AOPK nezabývala. Pokud jde o využití prosklené fasády a dřevěného roštu, který byl vysvětlen v Průvodní technické zprávě, kapitole B. 2. 2, stanovisko se k těmto údajům (zatmavení skla, hloubka dřevěného roštu a jeho efekt při různém pohledu) nevyjádřilo a nereagovalo ani na odborné posouzení NPÚ, které odkazuje na tradiční architektonické ztvárnění mačkárný, podle něhož je prvek prosklení s dřevěným obkladem v souladu s publikací Typická architektura Krkonoš a Jizerských hor.
10. Podle žalobců tedy orgány ochrany přírody a krajiny nebyly příslušné, aby stavební záměr hodnotily z architektonického ztvárnění či vlivu na krajinný ráz. Z tohoto důvodu jsou stanoviska nezákonná, stejně tak vykazují nedostatky odůvodnění, neboť orgány ochrany přírody a krajiny nereagovaly na věcné vyjádření stavebníků vůči odvolání a popis architektonického řešení stavby rozvedený v projektové dokumentaci.
11. Z uvedených důvodů žalobci navrhovali, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a žalovanému uložil povinnost nahradit žalobcům náklady řízení.

III. Vyjádření žalovaného

12. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný konstatoval, že se neztotožnil s náhledem soudu na jednu z klíčových otázek spočívající v tom, zda lze předmětnou stavbu považovat za garáž. Proti předchozímu rozsudku proto podal kasační stížnost, kterou NSS projednává pod sp. zn. 8 As 226/2022. K věci žalovaný uvedl, že vyžádal nové závazné přezkumné stanovisko dotčeného orgánu územního plánování, kterým tento orgán opětovně změnil závazné stanovisko orgánu územního plánování tak, že je nesouhlasné. Dále vyžádal závazné stanovisko AOPK, jímž k záměru nebyl udělen souhlas. Na základě těchto dvou zamítavých závazných stanovisek změnil žalovaný rozhodnutí stavebního úřadu tak, že žádost žalobců o společné povolení garáže zamítl.
13. Žalovaný se ohradil proti námitkám žalobců, které se týkaly jeho procesního postupu. Uvedl, že v předchozím řízení mu nebyla existence závazného stanoviska AOPK ze dne 8. 12. 2021 známa, neboť žalobci ani stavební úřad toto stanovisko do původně vedeného odvolacího řízení nezaslali.
14. Klíčovou otázkou je, zda lze stavební záměr podřadit pod pojem garáž. Žalovaný setrval na názoru, že nikoliv a ohledně této otázky odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Konstatoval dále, že mu jsou z praxe známy množství se případy snahy o umístování staveb, jejichž skutečný účel je zjevně odlišný od účelu deklarovaného. Pokud by byl přijat názor, že stavbou pro zemědělství může být stavba, kde je třetina podlahové plochy určena jako seník a dvě třetiny jako prostor ke zcela jiným účelům, které zákon nevylučuje, znamenalo by to vážné ohrožení nezastavěného území.
15. K zamítavému stanovisku AOPK žalovaný uvedl, že nebylo napadeno odvoláním, ani být nemohlo, protože v té době bylo účinné původní, následně zrušené souhlasné závazné stanovisko. Žalobci nevyužili možnost vznést proti němu námitky poté, co byli opakovaně seznámeni s podklady rozhodnutí, aby žalovaný v případě potřeby mohl uplatnit postup podle § 149 odst. 7 správního řádu a nechat stanovisko přezkoumat nadřízeným dotčeným orgánem. Námitky proti argumentům obsaženým v tomto stanovisku tedy žalobci uplatnili až v žalobě, což žalovaný považuje za opožděné.
16. Z uvedených důvodů žalovaný navrhoval, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

17. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řádu správní (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů podle § 75 odst. 2 s. ř. s., vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
18. Podstatou žaloby je zejména opětovný nesouhlas žalobců se závěry nesouhlasných závazných stanovisek AOPK jako orgánu ochrany přírody a krajiny ze dne 8. 12. 2021, potažmo Ministerstva životního prostředí ze dne 21. 9. 2021, které jeho vydání předcházelo, a Krajského úřadu Libereckého kraje jako nadřízeného dotčeného orgánu územního plánování ze dne 14. 11. 2022.
19. Pro posouzení věci jsou podstatné následující skutečnosti:
20. Dne 16. 12. 2020 žalobci požádali o vydání společného povolení stavebního záměru garáže na pozemku p. č. XA v k. ú. X. Podle žádosti šlo o stavbu garáže se sklepem, účelem užívání stavby mělo být „*garáž pro automobil k objektu č. ev. X v X a sklad*“. Dle Souhrnné technické zprávy předložené projektové dokumentace, části B.2.1, pro stavbu s názvem

„Garáž se sklepem“, se má jednat o novou stavbu, účel užívání stavby byl uveden jako „Garáž pro parkování auta. Půda pro uskladnění zemědělských produktů. Sklep pro uskladnění nářadí.“. Umístění stavebního záměru a jeho konkrétní podoba vyplývají z předložené projektové dokumentace. Tyto skutečnosti jsou soudu známy již z řízení vedeného pod sp. zn. 59 A 20/2022, v němž projednával předchozí žalobu žalobců týkající se shodného stavebního záměru.

21. Soud připomíná, že orgán územního plánování nejprve vydal pro účely společného řízení souhlasné závazné stanovisko ze dne 9. 12. 2020, dále měl stavební úřad k dispozici mj. souhlasné závazné stanovisko AOPK ze dne 1. 7. 2020. S ohledem na to, že shledal veškeré zákonné podmínky § 94p stavebního zákona splněné, vydal žalobcům dne 5. 5. 2021 společné povolení na stavbu garáže.
22. Proti společnému povolení se někteří účastníci společného řízení odvolali. Jejich výhradám se žalobci bránili, vymezili se mj. proti požadavku na přezkoumání stanoviska orgánu územního plánování a stanoviska orgánu ochrany přírody a krajiny. V tomto směru argumentovali úpravou architektonického řešení stavby, aby vyhovovala pochybnostem Ministerstva životního prostředí, odkázali na kapitolu B.2.2. Souhrnné technické zprávy a doplněný posudek NPÚ. V odvolacím řízení si žalovaný k uplatněným odvolacím námitkám vyžádal potvrzení či změnu závazných stanovisek vydaných na úseku územního plánování a ochrany přírody a krajiny. Nadřízený orgán územního plánování změnil závazné stanovisko dotčeného orgánu a dne 18. 10. 2021 vydal nesouhlasné závazné stanovisko. Dále bylo rozhodnutím Ministerstva životního prostředí ze dne 21. 9. 2021 k odvolacím námitkám ve zkráceném přezkumném řízení zrušeno původní souhlasné stanovisko AOPK pro nepřezkoumatelnost. Žalovaný rozhodnutím ze dne 11. 1. 2022 vzhledem k nesouhlasnému přezkumnému stanovisku nadřízeného orgánu územního plánování společné povolení změnil a žádost žalobců o jeho vydání zamítl. Soud dodává, že v původně vedeném odvolacím řízení neměl žalovaný k dispozici nové stanovisko AOPK ze dne 8. 12. 2021, které bylo nesouhlasné.
23. To bylo také důvodem, proč v řízení o žalobě žalobců proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 1. 2022 vedeném pod sp. zn. 59 A 20/2022 krajský soud neřešil žalobní námitky směřující do následně vydaného nesouhlasného stanoviska AOPK ze dne 8. 12. 2021, neboť nebylo podkladem tehdy přezkoumávaného rozhodnutí žalovaného. Rozsudkem ze dne 26. 9. 2022, č. j. 59 A 20/2022-73, krajský soud rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 1. 2022 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení se závazným právním názorem. V bodu 28. a násl. označeného rozsudku dovedl, že se nelze ztotožnit se závěrem nadřízeného orgánu územního plánování, jehož závěry do napadeného rozhodnutí převzal žalovaný, že posuzovaný stavební záměr není garáží, ale smíšeným objektem, který neslouží bezprostředně k zajištění hlavního využití vymezené plochy Z37 dle ÚP Bedřichov. Proti zrušujícímu rozsudku krajského soudu podal žalovaný kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní soud stále projednává pod sp. zn. 8 As 226/2022.
24. Žalovaný poté pokračoval v odvolacím řízení, vyžádal si nové přezkumné závazné stanovisko nadřízeného orgánu územního plánování. Závazným stanoviskem ze dne 14. 11. 2022 nadřízený orgán územního plánování opětovně změnil souhlasné závazné stanovisko ze dne 9. 12. 2020 a vyslovil, že stavební záměr garáže je z hlediska souladu s ÚP Bedřichov, potažmo souladu s cíli a úkoly územního plánování nepřipustný. Dále žalovaný zařadil do spisu nové nesouhlasné stanovisko AOPK ze dne 8. 12. 2021, seznámil

účastníky s těmito podklady a poskytl jim lhůtu k vyjádření písemnostmi ze dne 23. 11. 2022 a 22. 12. 2022, ve stanovené lhůtě žalobci svého práva nevyužili a k věci se nevyjádřili.

25. Z hlediska právního posouzení věci je relevantní zejména právní úprava závazných stanovisek a přezkumu správních rozhodnutí, která z nich vycházejí.
26. Podle § 149 odst. 1 správního řádu, *závazné stanovisko je úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Správní orgány příslušné k vydání závazného stanoviska jsou dotčenými orgány.*
27. Podle § 149 odst. 6 správního řádu, *jestliže bylo v průběhu řízení o žádosti vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne.*
28. Podle § 149 odst. 7 věty první správního řádu, *jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska.*
29. Závazné stanovisko, proti němuž nelze samostatně podat správní žalobu (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2 As 75/2009-113), je možné v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumat v rámci přezkumu finálního správního rozhodnutí, jehož bylo stanovisko závazným podkladem. Dospěje-li soud při přezkumu závazného stanoviska k závěru, že je vadné, resp. nezákonné, s vlivem na finální napadené správní rozhodnutí, zruší soud toto správní rozhodnutí a s vadou, resp. nezákonností závazného stanoviska se vypořádá v odůvodnění svého rozsudku (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 6. 2007, č. j. 4 As 37/2005-83). V takovém případě se závazné stanovisko stane právně neúčinným (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 11. 2017, č. j. 9 As 269/2016-44).
30. V první řadě musí soud konstatovat, že procesní postup žalovaného předcházející vydání rozhodnutí ze dne 11. 1. 2022 není předmětem nyní vedeného přezkumného soudního řízení. Soud tedy pouze nad rámec dodává, že žalovanému nebyl obsah nového nesouhlasného závazného stanoviska AOPK ze dne 8. 12. 2021 při vydání rozhodnutí ze dne 11. 1. 2022 znám, což soud konstatoval v rozsudku ze dne 26. 9. 2022, č. j. 59 A 20/2022-73. Již v tomto rozsudku soud citoval § 149 odst. 6 správního řádu (odst. 4 ve znění účinném do 31. 12. 2020), dle kterého správní orgán neprovádí další dokazování a žádost zamítne, bylo-li v průběhu řízení vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět. Jestliže tedy měl žalovaný k dispozici nesouhlasné stanovisko nadřízeného orgánu územního plánování, další dokazování neprováděl a vydal zamítavé rozhodnutí ve věci žádosti o společné povolení stavebního záměru garáže. Pokud ovšem bylo rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 2. 2022 krajským soudem zrušeno a žalovaný pokračoval v odvolacím řízení a měl již k dispozici předtím vydané nesouhlasné stanovisko AOPK ze dne 8. 12. 2021, nelze mu vytýkat, že na jeho vydání a obsah reflektoval. Koncentrace řízení ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu, jíž se dovolávají žalobci, se v daném případě neuplatní.
31. Pokud jde o další žalobní bod, v němž žalobci namítali, že nesouhlasné stanovisko nadřízeného orgánu územního plánování ze dne 14. 11. 2022 nerespektuje právní názory vyslovené v rozsudku ze dne 26. 9. 2022, č. j. 59 A 20/2022-73, shledal jej soud důvodným.

32. Podle § 78 odst. 4 s. ř. s., *zruší-li soud rozhodnutí, vysloví současně, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému*. Podle § 78 odst. 5 s. ř. s., *právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán*.
33. Zruší-li krajský soud rozhodnutí správního orgánu, je povinností správního orgánu pokračovat v řízení a řídit se přitom závazným právním názorem vyjádřeným v pravomocném soudním rozhodnutí, bez ohledu na to, zda je ve věci podána kasační stížnost (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006-49, publ. ve Sb. NSS 1255/2007). Správní orgán nebude právním názorem vázán typicky v situacích, kdy se skutkový stav v důsledku dalšího dokazování natolik promění, že soudem vyslovený právní názor se stane neaplikovatelným. Stejně tak může mít dopad na trvající vázanost právním názorem následná změna aplikovaného zákona nebo jiného právního předpisu (srov. rozsudek NSS ze dne 18. 6. 2004, č. j. 2 Ads 16/2003-56). Dalším důvodem pominutí vázanosti právním názorem soudu může být kvalifikovaná změna judikatury, kterou by byl soud povinen akceptovat v novém rozhodnutí (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007-56, publ. ve Sb. NSS 1723/2008). Již v rozsudku ze dne 23. 9. 2004, č. j. [5 A 110/2002](#)–25, č. [442/2005 Sb. NSS](#), NSS uvedl, že „*právní názor soudu nelze ponížovat na pouhou ‚námitku‘ [...], o níž by správnímu orgánu bylo v dalším řízení umožněno uvážit, tj. kterou by žalovaný mohl i odmítnout, ale je třeba na něj nahlížet jako na pravidlo, jež je určujícím pro další kroky správního orgánu i pro úvahy, o něž bude správní orgán opírat závěrečné hodnocení zjištěných skutkových okolností. Prolomení povinnosti správního orgánu být vázán právním názorem soudu přichází v úvahu výjimečně, a to pouze tehdy, pokud v průběhu dalšího správního řízení po zrušení rozhodnutí správního orgánu byla učiněna nová skutková zjištění nebo pokud došlo ke změně právní úpravy, podle níž má být věc posuzována*.“ Podle ustálené judikatury má nerespektování závazného právního názoru krajského soudu za následek zrušení nového rozhodnutí správního orgánu bez dalšího pro nezákonnost (srov. rozsudky NSS ze dne 18. 9. 2003, č. j. [1 A 629/2002](#)–25, publ. ve Sb. NSS [73/2004](#); ze dne 23. 9. 2004, č. j. [5 A 110/2002](#)–25; či ze dne 18. 6. 2020, č. j. [2 Afs 282/2018](#)–41; či ze dne 25. 2. 2021, č. j. [9 Afs 177/2020](#)–48).
34. Ve zrušujícím rozsudku ze dne 26. 9. 2022, č. j. 59 A 20/2022-73, body 28. a 29., se zdejší krajský soud neztotožnil se závěrem nadřízeného orgánu územního plánování, že by povolovaný stavební záměr nebyl garáží, ale „smíšeným objektem“, který neslouží bezprostředně k zajištění hlavního účelu využití vymezené plochy, a jeho umístění na předmětném pozemku je proto v rozporu s územním plánem. Žalovanému v bodu 36. rozsudku uložil, aby si vyžádal nové závazné stanovisko nadřízeného dotčeného orgánu, které se bude znovu zabývat souladem stavebního záměru, který je garáží, z hledisek dle § 96b odst. 3 stavebního zákona.
35. Nové stanovisko nadřízeného orgánu územního plánování však setrvalo na své původní argumentaci, že posuzovaná stavba není garáží, byť doplněné o další dílčí úvahy (např. že „*obecně představě garáže, není-li nijak blíže definována, odpovídá jednopodlažní objekt s plochou střechou, jehož rozměry výrazně nepřesahují rozměry osobního vozidla*“), přestože se soud ve zrušujícím rozsudku s tímto hodnocením stavebního záměru způsobujícím rozpor s územním plánem ÚP Bedřichov neztotožnil.
36. Protože v daném případě nedošlo ke změně skutkových okolností v důsledku doplněného dokazování, ani ke změně právní úpravy, či kvalifikované změně judikatury a současně nebyl vyslovený závazný právní názor krajského soudu shledán kasačním soudem

nesprávným, je jeho nerespektování nadřízeným orgánem územního plánování, potažmo následně žalovaným, důvodem nezákonnosti závazného stanoviska, resp. napadeného rozhodnutí. Skutečnost, že se nadřízený orgán územního plánování a po něm žalovaný s vysloveným právním názorem soudu neztotožnili, což bylo také důvodem pro podání kasační stížnosti proti shora označenému zrušujícímu rozsudku soudu, nemůže být důvodem pro nerespektování imperativu zakotveného v § 78 odst. 5 s. ř. s.

37. Tato nezákonnost ještě nemusí v projednávané věci vést ke zrušení napadeného rozhodnutí. Změnové rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl žádost žalobců o vydání společného povolení předmětného stavebního záměru, se současně opírá o další nesouhlasné závazné stanovisko, a to stanovisko AOPK jako orgánu ochrany přírody ze dne 8. 12. 2021. Pokud bylo toto závazné stanovisko vydáno v souladu se zákonem, napadené rozhodnutí žalovaného ob stojí.
38. Ve vztahu k závaznému stanovisku AOPK ze dne 8. 12. 2021 a jeho vydání předcházejícímu zrušujícímu stanovisku Ministerstva životního prostředí ze dne 21. 9. 2021 zpochybňují žalobci kompetenci těchto dotčených orgánů k posouzení vlivu stavebního záměru na krajinný ráz s odvoláním na § 12 odst. 4 zákona o ochraně přírody a krajiny.
39. Podle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody, *k umístování a povolování staveb, jakož i jiných činností, které by mohly snížit nebo změnit krajinný ráz, je nezbytný souhlas orgánu ochrany přírody*. Podle § 12 odst. 4 uvedeného zákona platí, že *krajinný ráz se neposuzuje v zastavěném území a v zastavitelných plochách, pro které je územním plánem nebo regulačním plánem stanoveno plošné a prostorové uspořádání a podmínky ochrany krajinného rázu dohodnuté s orgánem ochrany přírody*. Posledně citované ustanovení vychází z toho, že je nadbytečné posuzovat zásahy do krajinného rázu v případech, kdy byly podmínky jeho ochrany stanovené územním nebo regulačním plánem.
40. V projednávané věci ovšem nelze odhlédnout od skutečnosti, že závazné stanovisko AOPK bylo vydáno také podle § 44 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny.
41. Ustanovení § 44 zákona o ochraně přírody a krajiny, ve znění účinném do 31. 12. 2023, upravuje vydávání závazného stanoviska k některým činnostem ve zvláště chráněných územích. Systematicky je toto ustanovení zařazeno v hlavě šesté, v části třetí uvedeného zákona, která se týká zvláště chráněných územích.
42. Podle § 44 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny platí, že *bez závazného stanoviska orgánu ochrany přírody nelze učinit ohlášení stavby, vydat územní rozhodnutí, územní souhlas, stavební povolení, rozhodnutí o změně užívání stavby, kolaudační souhlas, je-li spojen se změnou stavby, povolení k odstranění stavby či k provedení terénních úprav podle [stavebního zákona](#), povolení k nakládání s vodami a k vodním dílům, povolení k některým činnostem či udělit souhlas podle [vodního zákona](#) na území národního parku nebo chráněné krajinné oblasti*.
43. Podle odst. 2 citovaného ustanovení, *závazné stanovisko podle odstavce 1 se nevydává, jde-li o stavby*
 - a) *v zastavěném území obce ve čtvrté zóně chráněné krajinné oblasti,*
 - b) *v zastavěném území města, které se nachází na území chráněné krajinné oblasti.*
44. Výkladem § 44 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, jeho vztahem k § 12 odst. 2 uvedeného zákona a otázkou, kdy orgán ochrany přírody a krajiny vydává závazné stanovisko, se zabýval NSS v rozsudku ze dne 2. 3. 2021, č. j. 10 As 23/2019-32. V bodu 22. označeného rozsudku NSS konstatoval: „Vydání závazného stanoviska podle § 44 odst. 1

zákona o ochraně přírody a krajiny se tedy na rozdíl od závazného stanoviska podle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny uplatní jen u národních parků a chráněných krajinných oblastí, a to pouze u taxativně vymezených činností, s výjimkami uvedenými ve druhém odstavci tohoto ustanovení. Hlediska, jež má orgán ochrany přírody při vydání závazného stanoviska hodnotit, zákon nestanoví, nicméně je zřejmé, že smyslem vydání závazného stanoviska je naplnění účelu zákona o ochraně přírody a krajiny. K tomuto závěru dospěl NSS i v rozsudku ze dne 17. 7. 2008, čj. 6 As 44/2007-64, v němž uvedl, že orgán ochrany přírody „musí při úvaze, zda souhlas podle § 44 zákona o ochraně přírody a krajiny má být udělen, či nikoliv, vycházet z účelu zákona o ochraně přírody a krajiny (viz především § 1), zejména pak z účelu ochrany zvláště chráněných území“.

45. S odkazem na účel zákona o ochraně přírody a krajiny, základní cíle a úkoly ochrany přírody a krajiny podle § 1 a § 2 uvedeného zákona v porovnání s účelem ochrany chráněných krajinných oblastí podle § 25 odst. 1 tohoto zákona NSS v bodech 28. a 29. rozsudku následně dovodil: „Lze proto dát za pravdu stěžovateli, že rozsah skutečností, které hodnotí orgán ochrany přírody a krajiny při vydávání závazného stanoviska podle § 44 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, je širší než rozsah skutečností hodnocených podle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny. Při vydávání stanoviska podle § 44 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny blíže hodnotí orgán ochrany přírody a krajiny rovněž např. aspekty týkající se vlivu stavební činnosti na chráněnou krajinu a její typické prvky. Podle názoru NSS tedy v projednávané věci mohl stavební úřad po žalobci požadovat předložení závazného stanoviska dotčeného orgánu ochrany přírody a krajiny podle § 44 zákona o ochraně přírody a krajiny. Krajský soud tak pochybil, pokud se nijak nezabýval otázkou, že závazné stanovisko bylo vydáno též podle § 44 zákona o ochraně přírody a krajiny, a vycházel pouze z § 12 téhož zákona.“. Uvedené závěry přitom NSS dovodil za obdobných skutkových okolností, neboť v tehdy řešené věci šlo o vydání závazného stanoviska orgánu ochrany přírody a krajiny pro účely dodatečného povolení změny stavby podle stavebního zákona ve třetí zóně ochrany CHKO Lužické hory a současně v zastavěném území obce Horní Podluží.
46. Vzhledem k tomu, že se posuzovaný stavební záměr žalobců nachází ve třetí zóně ochrany CHKO Jizerské hory (viz str. 2 závazného stanoviska AOPK ze dne 8. 12. 2021), o čemž není mezi účastníky sporu, mohl stavební úřad, resp. žalovaný vycházet ze závazného stanoviska AOPK jako orgánu ochrany přírody a krajiny vydaného ve smyslu § 44 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, které se zabývalo hodnocením širšího okruhu skutečností, např. i aspekty týkajícími se vlivu stavební činnosti na chráněnou krajinnou oblast a její typické prvky, což odpovídá účelu zřízení CHKO podle čl. 1 odst. 2 Výnosu Ministerstva kultury a informací č. 13 853/67 ze dne 8. 12. 1967 o zřízení chráněné krajinné oblasti Jizerské hory, okres Liberec a Jablonec n. Nisou, kraj Severočeský; okres Semily, kraj Východočeský. Námitku žalobců, že AOPK a Ministerstvo životního prostředí jako orgány ochrany přírody a krajiny neměly zákonnou kompetenci k vydání závazného stanoviska, v němž by hodnotily stavební záměr z hlediska jeho dopadu na CHKO Jizerské hory, včetně jeho architektonického ztvárnění, vyhodnotil soud jako nedůvodnou a přistoupil k přezkumu závazného stanoviska AOPK ze dne 8. 12. 2021 z hlediska uplatněných námitek. Pro tento účel si vyžádal doplnění spisového materiálu vedeného AOPK. Soud dodává, že neprováděl dokazování žalobci označenými částmi ÚP Bedřichov, neboť to považoval s ohledem na shora uvedené závěry za nadbytečné.
47. K přezkumu závazných stanovisek v intencích § 75 odst. 2 s. ř. s. soud v obecné rovině dodává, že věcný přezkum odborných závěrů závazného stanoviska není možný (např.

rozsudky NSS ze dne 12. 2. 2014, č. j. 3 As 81/2013-38; ze dne 14. 3. 2018, č. j. 1 As 386/2017-49; ze dne 26. 5. 2022, č. j. 10 As 316/2021-39). Věcné posouzení odborné otázky, v projednávané věci zásahu stavebního záměru do CHKO Jizerské hory, náleží dotčenému orgánu disponujícímu odbornými znalostmi. Zde AOPK jako orgánu ochrany přírody a krajiny příslušnému k vydání závazného stanoviska dle § 78 odst. 3 písm. j) zákona o ochraně přírody a krajiny, ve znění účinném do 31. 12. 2021. Při přezkumu závazných stanovisek se soud musí, aniž by závazné stanovisko hodnotil po odborné stránce (k tomu nemá odborné znalosti – viz shora označená judikatura), zabývat zejména tím, zda stanovisko spočívá na úplných podkladech a má oporu ve shromážděných podkladech, zda dotčené orgány přihlédly ke všem rozhodným skutečnostem a námitkám, zda stanovisko není v rozporu s ostatními důkazy a zda jeho odůvodnění odpovídá pravidlům logického myšlení. Na obsah závazného stanoviska jsou kladeny vysoké nároky, pro jeho obsah, formu a náležitosti se podle § 154 správního řádu přiměřeně užijí § 67 a § 68 správního řádu upravující náležitosti rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 10. 2011, č. j. 9 As 21/2009-150, publ. ve Sb. NSS 2381/2011). Nepřezkoumatelnost závazného stanoviska má zpravidla za následek nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí, pro které bylo stanovisko závazným podkladem (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. 12. 2013, č. j. 5 A 241/2011-69, publ. ve Sb. NSS 3018/2014).

48. Závaznému stanovisku AOPK nelze vytýkat, že vycházelo z dokumentu Preventivní hodnocení krajinného rázu CHKO Jizerské hory (Brychtová 2008) a nově schváleného dokumentu Plán péče o CHKO Jizerské hory 2021 – 2030. Tyto dokumenty jsou sice koncepčního charakteru, nicméně obsahují obecné zásady ochrany CHKO Jizerské hory, které je třeba ze strany orgánů ochrany přírody a krajiny respektovat. Pokud však následně AOPK požadovala, aby stavební záměr garáže odpovídal tradičním a kvalitním stavbám, které respektují charakter venkovských objektů, konstatuje soud ve shodě s žalobci, že ze závazného stanoviska nevyplývá bližší charakteristika takových staveb, včetně jejich měřítka a proporcí. V kontrastu s požadavkem na zachování kontextu typických venkovských staveb v daném místě stojí zjištění AOPK, že v lokalitě se nenachází přísně jednotný ráz doplňkových staveb.
49. Závěry týkající se měřítka a hmoty, tvaru a proporcí má soud za odůvodněné nedostatečné. Ze závazného stanoviska nevyplývá, s jakými podmínkami výstavby doplňkových staveb na území CHKO Jizerské hory byl stavební záměr konfrontován a kde mají tyto podmínky, včetně požadovaného poměru stran doplňkových staveb, původ, na základě, čeho a kým byly tyto podmínky stanoveny. Předně se však při posouzení těchto otázek AOPK nevyrovnala s odbornými závěry žalobci vyžádaného posouzení stavebního záměru NPÚ ze dne 1. 4. 2020, č. j. NPU-353/26308/2020, které bylo, včetně fotografií předkládaných žalobci, součástí spisového materiálu shromážděného AOPK, a jehož závěry byly zčásti převzaty do kapitoly B.2.2. Souhrnné technické zprávy projektové dokumentace stavebního záměru. NPÚ stavební záměr ve světle tradiční architektury Jizerských hor s odkazem na příslušnou odbornou literaturu hodnotil jako vyhovující co do umístění, velikosti, tvaru a proporcí, skladebnosti a materiálu. NPÚ přitom nevynechal ani hodnocení nadsazení podkroví, o němž konstatoval, že jde o místně obvyklé řešení daného typu doplňkových staveb (tzv. mačkáren skla neboli driket). Stejně tak se NPÚ zabýval i značným rozsahem prosklení zakrytého dřevěným obkladem evokujícím bednění coby typický prvek doplňkových staveb a rovněž umístěním komínu. Jak již bylo uvedeno, závazné stanovisko AOPK tyto rozdíly v rámci posouzení stavebního záměru nevypořádalo, ačkoli posouzení NPÚ bylo AOPK k dispozici. Přitom

v předchozím souhlasném stanovisku ze dne 1. 7. 2020, jež bylo založeno ve spisovém materiálu, AOPK (právě s odkazem na tyto závěry NPÚ, jak plyne z vyjádření AOPK ze dne 3. 9. 2021, které bylo vyžádáno ke změně nebo potvrzení stanoviska) hodnotila stavební záměr jako dostatečně odpovídající základním znakům typických hospodářských staveb. V mezidobí vydané zrušující závazné stanovisko MŽP přitom žádné závazné věcné posouzení stavebního záměru, jímž by byla AOPK vázána, neobsahuje, důvodem zrušení předchozího stanoviska bylo nedostatečné odůvodnění tehdy přijatých závěrů AOPK.

50. K dílčím výhradám žalobců lze dodat následující. Jde-li o konstatování, že stavební záměr je naddimenzovaný, soud v závazném stanovisku postrádá srovnání s typickými rozměry tradičních doplňkových staveb v daném místě, které by tento závěr odůvodňovalo. Argument AOPK, že suterén je svými proporcemi (plochou i objemem) rozměrnější než nadzemní část objektu, neodpovídá jeho zjištění, že suterén odpovídá půdorysu 1. NP podlaží. Na tomto místě je třeba připomenout, že stavební záměr prošel s ohledem na výsledek předchozího společného řízení úpravami, kterými žalobci chtěli požadavkům dotčených orgánů vyhovět. Pokud byl suterén hodnocen jako navržený nikoli pouze pro vyrovnání terénu, závazné stanovisko je v rozporu se závěrem NPÚ o plynulém zapojení stavby do terénu. Tento rozdílný náhled na suterén, opět i s ohledem na předchozí posouzení orientace stavebního záměru, která terénní úpravy vyvolá a která je dle tvrzení žalobců citlivější vzhledem ke konfiguraci terénu (viz Souhrnná technická zpráva projektové dokumentace), zůstal nedostatečně zdůvodněný. AOPK dále hodnotila zmírnění vizuálního vnímání skleněné stěny instalací dřevěného roštu a skleněnou centrální část posoudila jako atypický prvek, aniž by se opět vypořádala s odlišným náhledem NPÚ, který v tomto prvku spatřoval nápadité a soudobým způsobem rozvíjející řešení, které evokuje svislé dřevěné bednění. Závěr AOPK, že dřevěný laťový rošt bude jen omezeně působit jako celodřevěný obklad fasády, neboť poměr šířky latic a mezer je ve prospěchu skleněného prvku, postrádá při širší latic 64 mm a širší mezery 40 mm dle projektové dokumentace logiku. Lze přisvědčit žalobcům, že AOPK nedostatečně reagovala na detail v podobě ztmavení skla, nevzala v úvahu popsanou hloubku dřevěného laťového roštu a šířku latic a mezer. Závěr o atypickém světelném efektu ve večerních a nočních hodinách tak vzhledem k uvedenému a rovněž s přihlédnutím k účelu stavebního záměru jako doplňkové nikoli obytné stavby nestojí na dostatečných důvodech.
51. Ze shora uvedených důvodů má soud za to, že závazné stanovisko AOPK ze dne 8. 12. 2021 neodpovídá shora popsaným nárokům na jeho odůvodnění, nemá totiž dostatečnou oporu ve shromážděných podkladech. AOPK se dostatečně nevypořádala s charakteristikou stavebního záměru a zdůvodněním jeho architektonického ztvárnění zdůvodněným v projektové dokumentaci, a především jsou jeho závěry v rozporu s odborným posouzením stavebního záměru ze strany NPÚ, přičemž tyto rozpory nebyly ze strany AOPK v závazném stanovisku přesvědčivým způsobem odstraněny či vysvětleny. Není na soudu, aby věcně závěry odborného stanoviska přezkoumával, proto ani nepřistoupil k dokazování předloženými fotografiemi sousedících objektů, jejichž architektonického ztvárnění se žalobci dovolávali, jež ostatně byly součástí materiálu shromážděného AOPK.
52. Pokud tedy žalovaný s odkazem na závazné stanovisko AOPK, které bylo zatíženo shora popsanými vadami, změnil rozhodnutí stavebního úřadu, jímž bylo žalobcům vydáno společné rozhodnutí na stavební záměr garáže, je i jeho rozhodnutí vadné.

53. Soud se neztotožnil s názorem žalovaného obsaženým ve vyjádření k žalobě ohledně opožděnosti námitek žalobců proti obsahu závazného stanoviska AOPK. Je třeba uvést, že situace, kdy se nesouhlasné závazné stanovisko AOPK stalo podkladem finálního rozhodnutí až ve fázi odvolacího řízení, je procesně neobvyklá, způsobená v projednávaném případě tím, že Ministerstvo životního prostředí v předchozí fázi odvolacího řízení k odvolacím námitkám jiných účastníků řízení souhlasné závazné stanovisko AOPK ze dne 1. 7. 2020 nepotvrdilo či nezměnilo postupem podle § 149 odst. 7 správního řádu (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 3. 2018, č. j. 6 As 201/2017-40), nýbrž ve zkráceném přezkumném řízení zrušilo bez náhrady. Je pravdou, že žalobci byly v odvolacím řízení s novým nesouhlasným stanoviskem AOPK ze dne 8. 12. 2021 žalovaným seznámeni a nevyužili svého práva vyjádřit se k němu jako jednomu z podkladů rozhodnutí. Nicméně nevyužití práva vyjádřit se k podkladům v intencích § 36 odst. 3 správního řádu žalobcům nebrání uplatnit výhrady proti jeho obsahu v žalobě. Koncentrace řízení ve smyslu § 94m odst. 1 stavebního řádu se za stavu, kdy se nesouhlasné stanovisko AOPK stalo závazným podkladem rozhodnutí až ve fázi odvolacího řízení, neuplatní.

V. Závěr a náklady řízení

54. Soud z uvedených důvodů postupem podle § 78 odst. 1 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení a nezákonnost a v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil věc k dalšímu řízení žalovanému.
55. Podle § 78 odst. 5 s. ř. s. je žalovaný právním názorem soudu vysloveným ve zrušujícím rozsudku vázán. Bude tedy jeho povinností znovu se obrátit na nadřízený orgán územního plánování s žádostí o vydání nového přezkumného stanoviska dle § 96b stavebního zákona ve spojení s § 149 odst. 7 správního řádu s tím, že je třeba znovu posoudit stavební záměr, který je svým účelem garáží, z hlediska jeho souladu s ÚP Bedřichov. Přestože se správní orgány s náhledem soudu na stavební záměr neztotožňují, je třeba jej respektovat a vycházet z toho, že stavební záměr je svým účelem garáží.
56. Dále si bude muset žalovaný obstarat závazné stanovisko na úseku ochrany přírody a krajiny, jež by mělo dostatečnou oporu v podkladech, odstranilo soudem shora vytýkané rozpory a vypořádalo se i se závěry NPÚ ohledně architektonického ztvárnění stavebního záměru garáže. Vzhledem k procesní situaci, kdy se nesouhlasné stanovisko AOPK stalo podkladem rozhodnutí ve věci povolení stavebního záměru až v odvolacím řízení a žalobci proto nemohli uplatnit proti jeho obsahu odvolací námitky, jejichž prostřednictvím by bylo závazné stanovisko přezkoumáno nadřízeným dotčeným orgánem pro účely vydání rozhodnutí o odvolání, bude na místě, aby se po vydání zrušujícího rozsudku žalovaný obrátil na Ministerstvo životního prostředí jako nadřízený dotčený orgán. Nadřízený dotčený orgán nedostatky vytýkané závaznému stanovisku AOPK ze dne 8. 12. 2021 (viz shora body 48. až 51.) sám odstraní a doplní jeho důvody a postupem předvídaným pro odvolací řízení v § 149 odst. 7 správního řádu závazné stanovisko AOPK potvrdí nebo změní.
57. O žalobě soud rozhodoval, aniž nařídil ústní jednání, v souladu s § 51 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 76 odst. 1 s. ř. s.

58. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., dle něhož účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
59. Žalobci byli s žalobou zcela úspěšní, soud jim proto přiznal proti žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Žalobci byli v řízení před soudem zastoupeni advokátem, náleží jim proto náhrada nákladů spojených se zastoupením. Tyto náklady spočívají u každého z žalobců v odměně advokáta za zastupování ve výši 2 x 3 100 Kč za 2 úkony právní služby, tj. převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby [§ 1 odst. 1, § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], ve výši snížené o 20 % podle § 12 odst. 4 advokátního tarifu z důvodu učinění společných úkonů při zastupování obou žalobců, tedy ve výši 4 960 Kč. Dále v paušální náhradě hotových výdajů advokáta ve výši 2 x 300 Kč za 2 úkony právní služby (§ 13 odst. 3 a 4 advokátního tarifu) u každého z žalobců. Soud tak přiznal každému z žalobců náhradu nákladů připadajících na jeho zastoupení ve výši 5 560 Kč a dále v souladu s § 57 odst. 2 s. ř. s. částku 1 168 Kč odpovídající DPH ve výši 21 %, celkem 6 728 Kč. Dále každému z žalobců přiznal náhradu za zaplacený soudní poplatek za podání žaloby ve výši 3 000 Kč. Celkem tedy přiznal soud každému z žalobců na náhradě nákladů řízení částku 9 728 Kč a žalovanému uložil, aby tuto částku zaplatil k rukám právního zástupce žalobců v přiměřené lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 11. září 2023.

Mgr. Lucie Trejbalová, v. r.
předsedkyně senátu